https://achterderug.nl

MIGNON.

„Mignon" beteekent: *lief*, geachte lezer en lezeres, en, met uw verlof, wie dit aardige kinderkopje niet lief vindt, is — met verschuldigde hoogachting voor al zijne of hare overige persoonlijke voortreffelijkheden — zèlf niet *lief*. Ja, hij begrijpt van lieftalligheid precies zooveel als mijn kleine nichtje, die den olifant in Artis een „snoes" doopte, omdat hij met *zijn* snuit koffie maalde en het daarmede verdiende dubbeltje in het geldbakje van *zijn oppasser* deed vallen; met andere woorden: hij begrijpt er niets van. Of hij of zij er ooit iets van begrijpen zal? 'k Wil het voor hem of haar hopen! Als het slechts een kwestie van aesthetischen smaak gold, dan zou ik de schouders over zulk een gemis aan gevoel voor het schoone ophalen en met een glimlach zeggen: „Hij heeft het niet en krijgt het ook niet!" Doch het geldt hier iets anders, iets hoogers. Neen, ik wil u niet vragen, of ge die fijne, regelmatige gelaatstrekken, dien zachten opslag van dat eenvoudig, open oog, dat als uit was geboetseerde kopje, door een weelderigen haardos omlijst, de mollige ronding van kin en hals, arm en hand niet schoon vindt; niet of de vriendelijke uitdrukking van dat gelaat u niet aantrekt; of ge mèt mij niet oordeelt, dat eenvoud en ernst, met vertrouwensvolle berusting uit dien blik te lezen is; dat het lieve kind, hoe het ook geniete van al de voorrechten, die de jeugd en zulk een gelaat haar verzekeren, reeds nu het oog open houdt voor den ernst des levens, voor hoogere en betere dingen dan jeugd en schoonheid. Ik wil u niet vragen, of ge mèt mij u vleit, dat straks, als de ernst des levens komt, het ernstige hart daartoe bij dit kind althans niet ontbreken zal, of zij ook dan, als de raadselen des levens, waarover zij nu reeds peinst, zich vermenigvuldigen, en, bij dieper inzicht en almeer terugwijkende oppervlakkigheid, het onbegrijpelijke nog minder begrepen wordt dan nu, of zij dan ook niet, als er tranen langs die gladde wang hun voren vinden, even vriendelijk en vertrouwend, even rijk en gelukkig stamelen zal:

U heb ik lief, schoon ik U niet begrijpe,
Al duizelt 't hoofd, hoe bang mij 't hart ook slaat!
'k Ben in U rijk; niets zal mij van U scheiden:
'k Volg, als een kind, zoo Gij slechts vóór mij gaat!

Maar wat ik u vragen wilde, is dit: als ge dien kinderblik omhoog ziet staren, als ge dat kopje zoo kalm rusten ziet op den rug van de hand, als ge dat eenvoudig oog zich ziet verliezen in dat eindeloos verre omhoog, dat voor een vertrouwend menschenhart, God zij gedankt, in Christus geen horizont kent dan de eeuwigheid en de zaligheid in het Vaderhuis en het Vaderhart, mijn lezer, mijne lezeres, rijst dan niet onwillekeurig de herinnering in Uwe ziel aan dat ernstige woord van onzen Heiland: „Ziet toe, dat gij niet één van deze kleinen veracht, want..... ik zeg ulieden, dat hunne engelen altijd zien het aangezicht mijns Vaders, die in de hemelen is!" Zou zij *haar* engel in het aangezicht staren, of die haar antwoord geven mocht over de *raadselen* voor hoofd en hart?

„Maar dat „kleinen" beteekent toch niet *kinderen!* Gelooft gij dan, dat kinderen beschermengelen bezitten?" Och, mijn Weleerwaarde Zeergeleerde!..... ik en weet het niet, want, ziet ge, ik ben niet Weleerwaard en allerminst Zeergeleerd, ik ben maar een leek, en ik lees: „Toen riep Jezus een kindeke tot Zich, stelde dat in het midden van hen," (die twistten over de vraag, wie wel de meeste zijn zou in het Koninkrijk der hemelen) en zeide: ... „ziet toe, enz."

Doch, aangenomen, dat Zijn Eerwaarde Zeergeleerde gelijk heeft en ik.... het grootste ongelijk van de wereld, — om *gelijk* is het mij nooit te doen, want wat geeft het mij, *gelijk* te hebben van de menschen? ....toen wij jongens, jaren geleden, met en om knikkers speelden, zeide ik al: „*Gelijk* mag jij hebben, als ik de *knikkers* maar krijg!" — is het u dan nooit opgevallen, dat onze Goede Meester zoo bijzonder ingenomen is met de kinderkens? „Indien gij" (groot mensch) „u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, gij zult het koninkrijk der hemelen geenszins binnengaan," staat dat misschien voor niets geschreven? En zie, als Hij volwassenen in Zijn omgeving ziet, dan heet het: „Weet gij wèl, wat gij doet? De vossen hebben holen," enz., of: „Niemand, die zijn hand aan de ploeg slaat," enz., ja, zelfs tot den jongeling, dien Hij „aanziende, bemint," komt de eisch: „Verkoop wat gij hebt." Maar als daar kinderkens tot Hem gebracht worden, dan beluistert gij voorwaarde noch vermaan, voorbehoud noch terugwijzing, maar reeds breiden Zijne armen zich uit, als Hij ze ziet, en ze aan Zijn hart drukkend, zegent Hij hen. Hij, de reine, de goede, de liefderijke, Hij, wiens oog tot de meest verborgen schuilhoeken des harten doordringt, Hij voelt zich tot die kleinen aangetrokken, Zijne ziel gaat tot hen uit, als ware daar verwantschap tusschen Hem en hen. Voor het minst, zoo dat kinderkopje u niet bekoort, dan draagt gij in *dit* opzicht Zijn beeld niet, dan is er op *dit* punt althans geen zielsverwantschap tusschen u en uw Heiland, en de bede past op uw lippen:

„Hervorm, o Heer, volmaak
Mijn hart, naar Uwen smaak!"

Er is nog meer! Het pronkjuweel Zijner schepping is de mensch. En onder die menschelijke wezens heeft Hij het kind gesteld als de bloem in Zijn onbezielde schepping..... en dat kostelijk werkstuk uws Gods zou u niet bekoren, het zou u niet aantrekken? Maar dan hebt ge immers geen hart voor Hem of Zijn schepping!

En is het tòch zoo en gevoelt ge u geen kindervriend en kan zelfs deze Mignon uw harte niet verteederen, laat dan — neen, ga deze onze plaat niet onverschillig voorbij en sla ze niet om, of ze u niets te zeggen zou hebben — de angst over de ontdekking, dat gij niet schoon vindt, wat uw God het heerlijkst product Zijner Schepping acht, dat gij niet eenmaal u aangetrokken gevoelt door wat uw Heiland bekoorde hier op onze aarde van zonde en vloek, laat die angst, zeg ik, u op de knieën brengen voor Hem, die gezegd heeft: „Voorwaar zeg ik u: indien gij u niet verandert en wordt gelijk dit kindeke, gij zult in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan!" En dan, vraag het Hem, of Hij u een kinderhart schenke, een eeuwige jeugd!

Lief kind, ik wenschte als gij te zijn! Ook ik zou wenschen steeds met de raadselen van hart en leven, met vertrouwen op Vaders liefde en wijsheid, van deze aarde afgekeerd, den weg gezocht te hebben naar boven! Hoe menige bittere beker, mij nu ingeschonken, opdat ik, wars van den alsem en de gal, die ik mijzelf bereid en gemengd had, weer een kind worden zou, ware mij bespaard gebleven! Dat voorhoofd, waarover nu de weerbarstige haren kringelen, zal zich rimpelen, die open, heldere oogen zullen zich verduisteren, die wangen zullen zich groeven onder de pijn van zilt en scherp tranenvocht, dat moede hoofd zal bij het krimpen en breken van het hart den steun der hand meer behoeven dan nu.... wees getroost! Ook wanneer het geloof aan den beschermengel van het kind u ontroofd wordt, laat u *dezen* troost niet rooven, dat „de engelen der kleinen altijd zien het aangezicht huns Vaders, die in de hemelen is." En, opziende van uit 's levens wèl en wee, blijve het voor *u* ook geschreven: „De engel des Heeren legert zich rondom degenen, die Hem vreezen en rukt hen uit."

Maar — waartoe het van uw engelen of de Zijne gewacht? Zijn zij niet allen gedienstige geesten, ten dienst uitgezonden van hen die de zaligheid beërven zullen?

https://achterderug.nl

MIGNON.

https://achterderug.nl

Hooger den blik, mijn kind, al hooger, door den hemel der engelen heen, totdat ge Hem ziet, die u alle levensraadselen ontknoopt in die ééne bede: „Mijne dochter, geef Mij uw hart!"

Lezer, lezeres! Hoe ik het wagen durfde, uw aandacht, die gij misschien voor hoogere en meer gewichtige zaken besparen woudt, zoolang voor een lief kinderkopje in beslag te nemen? 't Kan u goed en noodig zijn. Ik weet het, toen gij een kind waart, spraakt gij als een kind, waart gij gezind als een kind, overleidet gij als een kind, maar nu gij, jonge mannen en vrouwen geworden zijt....

De wereld spreekt: wees toch geen kind,
Maar *God* geeft mij 't gebod te lezen,
Een kind te zijn; en ik bevind,
Dat ik 't moet zijn, om 't *niet* te wezen! *)

Zóó volgt dan de roepstem der wereld niet na! Laat mij u een les voorlezen, ook goed voor hen, die afgelegd hebben, hetgeen eens kinds was:

„Te dierzelver ure kwamen de discipelen tot Jezus, zeggende: wie is toch de meeste in het Koninkrijk der hemelen?

„En Jezus, een kindeke tot Zich geroepen hebbende, stelde dat in het midden van hen,

„En zeide: Voorwaar, zeg Ik u: indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.

„Zoo wie dan zichzelven zal vernederen, gelijk dit kindeke, deze is de meeste in het Koninkrijk der hemelen."

Kom, zien we nog eenmaal onze plaat aan!

En nu, laat ons voortlezen:

„En zoo wie zoodanig een kindeke ontvangt in Mijnen naam, die ontvangt Mij!"

P. J. K.

*) N. Beets.

Brieven uit Amerika.

XXIX.

NEW YORK.

De Dutch Reformed Church in New York. — De receptie van de Dutch Reformed vrouwen-zendingvereeniging. — Hollandsche familienamen in de kerk. — Hollandsche overblijfselen in de kerk. — Oorsprong en geschiedenis der kerk. — De krankenbezoekers en Ds. Michaelius. — De kerk in het fort. — Strijd tusschen de Hollandsche kerk en de Engelsche regeering. — Het charter van Willem III. — Hoe wat Holland deed, door Amerika gewaardeerd wordt. — Rev. Mijers toont mij het charter en het oude Kerkeraadsboek. — Het wapen der kerk. — Afscheid van New York.

Tot nu toe was ik steeds ter kerke gegaan bij de *Presbyterian Church,* waarvan mijn gastheer, Dr. M. S., predikant was. Maar den laatsten Zondag van mijn tweede verblijf in New York, besloot ik te gaan naar de *Collegiate (Dutch) Reformed Church.*

Ik had reeds met eenige leden kennis gemaakt. Zooals ik vroeger gelegenheid had op te merken, gaan de leden der verschillende kerken hier zeer vriendschappelijk met elkander om. Al wat den naam van Christen draagt, trekt naar elkaar, en er zijn niet, zooals in ons land, zoo vele kloven en muren, wier geweldig scheidingsvermogen in de meeste gevallen nog sterker werkt dan de kracht der aantrekking.

Het wapen der Dutch Reformed Church.

Ook had ik gevolg gegeven aan een uitnoodiging voor de jaarlijksche receptie, door de *Dutch Reformed* vrouwenzendingsvereeniging in haar eigen gebouw gegeven. Het oude Hollandsche wapen der kerk, waarover straks, prijkte met Amerikaansche en Hollandsche vlaggen versierd aan den muur, en de dames droegen een „oranje-" (maar het was geel, zooals dit trouwens in het lieve Vaderland ook dikwijls gebeurt) insigne, en bij de thee werden „cookies" (koekjes) gepresenteerd, naar Oud-Hollandsch recept klaargemaakt.

Tot deze kerk behooren nog vele afstammelingen der oude Hollandsche kolonisten. Namen als Remensnijder, van Nest, Ten Eyk, Bussing, Van Wageningen, Beekman, Brouwer, Van Steenbergh, Frelinghuyzen, Boekstaver, Suyddam en Van Vechten hebben een goeden klank in het kerkelijk leven, en geven u een huiselijk gevoel, alsof ge u op Vaderlandschen bodem bevindt.

Vele Oud-Hollandsche familiën, die meerendeels tot de eerste kringen van New York behooren, hebben echter de kerk harer vaderen verlaten om zich aan te sluiten bij de „Episcopal Church," die, evenals in Engeland, met haar fijn uitgewerkten, weelderigen eeredienst, waarbij kosten noch talent zijn gespaard om oor en oog te streelen, vooral de rijke aristocratie trekt. Het wordt dan eisch van „voornaamheid," tot die kerk te behooren, en hiermede reikt de kerk zichzelf en die haar zoeken een leelijk brevet van dwaling uit.

De Dutch Reformed Church, de oudste kerk in de Vereenigde Staten, draagt nog tal van sporen van haar Hollandsche afkomst. Zij gebruikt nog gedeelten van onze liturgie bij Doop en Avondmaal, heeft nog verscheiden onzer gebeden, zingt nog psalmen op de ons bekende wijzen en heeft nog de drie Formulieren van Eenigheid, — de Geloofsbelijdenis van Guido de Brès, den Heidelbergschen Catechismus en de Canones van Dordt.

Ook heeft zij een kerkeraad, waarin ouderlingen en diakenen naast den predikant zitting hebben. Zij is feitelijk de eenige kerk in Amerika, waar het diakonaat nog als afzonderlijk ambt in de kerk optreedt.

Aanvankelijk handhaafde zij nog alle gebruiken der moederkerk. Toen in 1878 met luisterrijke plechtigheid het 250-jarig bestaan der Dutch Reformed Church te New York herdacht werd, vertelde een der feestredenaars, dat hij zich nog herinnerde, hoe in zijn jeugd de ouderlingen rechts van den preekstoel zaten en de diakenen links. „Na afloop van den dienst, als de predikant van den preekstoel afkwam, stonden zij gereed om hem te ontvangen, en ieder drukte hem de rechterhand der gemeenschap en der goedkeuring. De voorlezer, in zijn lezenaar onder den preekstoel, opende den morgendienst door het lezen van de tien geboden, en gaf den psalm op. Onder het gezang kwam de predikant binnen, stond dan eenige oogenblikken aan den voet van de preekstoel in stil gebed verzonken, en klom dan naar boven om den dienst te leiden .... In de oude kerken hingen borden op de muren, waarop de psalmen stonden vermeld, die gezongen zouden worden."

Oorspronkelijk is de Dutch Reformed Church zuiver